

SCOTT PRATT

Egy ártatlan ügyfél

Egy bírósági tárgyalás,
ami több életet pusztít el,
mint amennyit megment...

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

SCOTT PRATT

Egy ártatlan ügyfél

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELSŐ RÉSZ

Április 12.

7.00

EZ VOLT A NEGYVENEDIK SZÜLETÉSNAPOM, és nekem Johnny Wayne Neallel kellett foglalkoznom. A törvényszéki pszichiáter, akit felkértem, hogy vizsgálja meg, azt mondta, narcisztikus, kórosan hazudozó, szociopata, és ezek még a jobb tulajdonságai. „Javíthatatlan szörnyetegnek” nevezte Johnny Wayne-t. Megkértem a dilidokit, hogy ebből ne írjon le semmit. Nem akartam, hogy az államügyész is lássa. Szörnyeteg vagy sem: Johnny Wayne az ügyfelem.

Johnny Wayne Neal felbérelte két rosszéletű haverját, hogy gyilkolják meg szépséges és még szépségesebb életbiztosítással rendelkező, fiatal feleségét. Körülbelül egy évvel ezelőtt, egy szerdai napon a hölgy hajnali háromkor arra ébredt, hogy két idegen áll az ágya mellett. Kíméletlenül és brutálisan halálra szurkálták, míg Johnny Wayne hároméves kislánya – aki aznap éjjel a mamájával aludt – az ágy alá bújva hallgatta anyja halálhörgéseit.

Tennessee állam nyomozóinak és Johnson City rendőreinek egy hetükbe sem telt, hogy rájöjjenek, ki a felelős a büntettért. Johnny Wayne-t letartóztatták, megvádolták előre kitervelt gyilkossággal, a

gyilkosság megszervezésével, és Tennessee állam, tekintettel az elkövetés különös kegyetlenségére, halálbüntetést kért rá. A lelketlen bíró engem jelölt ki a védelmére. Az óradíjam egy százas volt, nagyjából annyi, mint egy sarki prostituálnak.

Az ügyész felajánlotta, hogy nem fog halálbüntetést kérni, ha Johnny Wayne bűnösnek vallja magát az előre megfontolt gyilkosság vádjában, és beleegyezik, hogy élete hátralévő részét börtönben töltsse. Amikor egy hete ismertetem az ajánlatot az ügyfelemmel, ő, ha vonakodva is, beleegyezett. Reggel kilenckor meg kellett jellennünk a tárgyalóteremben, hogy Johnny Wayne nyilatkozzon erről. Én előtte bementem hozzá a börtönbe, nehogy meggondolja magát.

Negyed órája üldögéltem az ügyvédi váróban, amikor bekísérték az élre vasalt, ránctalan narancssárga öltönyös Johnny Wayne-t. A csuklóbilincset a deréklánchoz csatolták, a bokáján is bilincs volt.

– Biztosan akartam tudni, mielőtt bemegyünk a tárgyalóterembe, hogy tartja magát az egyezéshez – mondtam neki, amint az egyenruhás örök kimentek, és ő kelleetlenül belevetette magát egy karoszékbe. – Mert ha már bűnösnek vallotta magát, nincs visszaút!

Johnny Wayne az asztalra meredt. Rövidre nyírt, szalmaszínű, vékony szálú haját tökéletesen befésülte. Alacsonyabb volt nálam, száznyolcvan centi lehetett, vékony és sápadt. Az arcát és a karját apró, piros szeplők borították. Dobolni kezdett az ujjával az asztalon, ekkor vettem észre, hogy a körmeit nemrég manikűrözték. És samponszagot árasztott.

– Hogy intézi el, hogy mindig ilyen ápolt legyen itt is? – ámultam. – Valahányszor látom, olyan, mintha most jött volna ki egy kozmetikai szalonból!

Erre csak a szemét forgatta. Halványzöld szemében, a szemszög-től és a megvilágítástól függően, olykor kis piros pöttyök látszottak. Közel ülő szemei közül a bal hajlamos volt elkalandozni, ezért kellemtelen volt a szemébe nézni. Soha nem tudtam, hová nézzek.

– Attól, hogy bezártak, még nem kell úgy élnem, mint egy állatnak – felelte. – Itt is megvásárolhatok bizonyos szolgáltatásokat.

– Például a borbélyét?

– Van borbélyom: az egyik elítélt; hetente egyszer bejön a cellámba. Megnyírja a szakállamat, megmossa és lenyírja a hajamat.

– Ő ápolja a körmeit is? – pillantottam a kezére.

– Azt magam csinálom.

– És ki mos magára? Az összes többi ügyfelem úgy néz ki, mint-ha a rabruhájában aludna.

Láttam, hogy idegesíti a kérdésem, és ettől kedvet kaptam, hogy tovább faggassam.

– A ruháimat a többiekével együtt mossák – válaszolta. – Csupán némi élelmiszer-juttatásban részesítek egy személyt, hogy különös gonddal foglalkozzon az enyémmel.

Bádogkongású, nazális tenor hangon beszélt, a kiejtése tökéletes volt. Elképzelttem, hogy benyomok egy lócitromot a szájába, hátha attól rosszul ejt majd egy szót.

– Miért érdekl annyira a személyes higiéniam? – kérdezte. – Talán megbotránkoztatja?

– Á, nem – feleltem. – Csak kíváncsiságból.

Tapintható volt a megvetése irányomban. Minden látogatásomkor éreztem, hogy ez egyre növekszik, mint az áttétes rák, de nem izgatott. Ugyanolyan ellenszenves volt nekem, mint én neki. Tucat-szor is hazudott nekem. Végigfuttatott engem meg a nyomozómat

Kelet-Tennesseeben, hamis nyomot követtünk és hamis tanúkat keresztünk. És állandóan nyafogott.

– Most, hogy letudtuk ezt a hihetetlenül fontos témát – mondta Johnny Wayne –, magyarázza el nekem még egyszer ezt az *egyezséget*, ahogy oly ékesszólóan nevezte!

– Nagyon egyszerű – mondtam. – Egy idióta is könnyen megértheti.

– Arra céloz, hogy idióta vagyok?

Semmi haszna nem lett volna, ha őszintén válaszolok a kérdésére, így inkább meg sem hallottam.

– Az egyezés az, hogy bűnösnek vallja magát az előre megfontolt gyilkosság vádjában, és elfogadja az életfogytiglant, a feltételes szabadlábra helyezés lehetősége nélkül. Lemond a fellebbezés jogáról is. Cserébe meghagyják az életét. Johnny Wayne-t elkerüli a tű. Röviden és tömören.

Johnny Wayne horkantott.

– Nem hangzik valami jó egyezésnek.

– Attól függ, honnan nézzük.

– Hogy érti?

– Attól függ, hogy a hátralévő életét a börtönlakók között akarja-e tölteni, ahol legalább látszólagos élete lehet, vagy inkább a halálsonron tölti a következő tizenöt évet, aztán megkapja a halálos injekciót.

– De ártatlan vagyok!

– Persze hogy az. Csak, sajnos, a bizonyítékok mást mondanak.

– Azok közvetettek. Vagy hazugságok.

Ezt is hallottam már több tucatszor. Mint csaknem minden általam képviselt ügyfél, olyan sűrűn vallotta magát ártatlannak, hogy már ő is kezdte elhinni.

– És mi van a mobiltelefonja hívásadataival, amelyek pontosan megegyeznek azzal, amit Clive és Derek vallott a rendőrségen? – kérdeztem. – Azt mondták, a hívásaival ellenőrizte őket, amikor már útban voltak a tetthelyre, hogy megöljék Laurát, és utána is hívta őket, már a visszaúton.

Johnny Wayne összeszorította a fogát. Nem szeretett a tényekkel vitatkozni.

– És mi van a négy különböző életbiztosítással, amire az elmúlt tizennyolc hónapban rávette Laurát? Háromszázötvenezer dollár értékben, Johnny Wayne!

– Sokan köttetnek több életbiztosítást a házastársukkal.

– Magyarázza meg, hogy miért mondta Derek és Clive, hogy felbérelte őket Laura meggyilkolására, és miért ígérte oda nekik a biztosítási összeg tíz százalékát!

– Így próbálják menteni magukat.

– Ha nem maga bérelte fel őket, akkor ki? Nem is ismerték Laurát!

– Miért? Miért? Miért teszi fel nekem ezeket a hülye kérdéseket? Elvégre maga az én ügyvédem!

Felhozhattam volna még a magnófelvételt, de nem volt már kedvem vitatkozni vele. Clive és Derek, a bérgyilkosai azonnal megtörték a kihallgatáson. Vallottak, elmondták a rendőröknek, hogy Johnny Wayne bérelte fel őket. A rendőrök akkor magnókat szereltek rájuk, és elküldték őket Johnny Wayne-hez, aki kertelés nélkül beszélt a gyilkosságról és a pénzről. Amikor először lejátszottam neki a felvételt, az arca furamód elsötétedett.

– Figyeljen ide! – mondtam. – Az ügyvédi munka része, hogy tanáccsal szolgáljunk az ügyfélnek. Ezt fontolja meg: a vádhatóság

akár egy idomított majommal is elítéltheti ezért a gyilkosságért. A bizonyíték lehengerlő, a gyilkosság különösen kegyetlen volt, és a kisfia is tanúja volt a tettnek. Az ügyvédi tanácsom az, hogy így a jobbnál is jobb esélye van a halálbüntetésre.

– Nem öltem meg senkit – jelentette ki.

– Talán nem, de ha maga nincs, a felesége még élne. Az esküdtek magát tartják majd felelősnek.

– Így az életem hátralévő részét börtönben kellene töltenem valamiért, amit nem követtem el.

– Vagy elfogadhatja az állam ajánlatát: bűnösnek vallja magát, vagy a bíróság elé áll.

– Egy olyan védővel, aki bűnösnek tart.

– Ne engem okoljon. Én csak őszintén elmondom, hogy szerintem mi lesz a végeredmény. Az apósa és az anyósa nem hisz a halálbüntetésben. Úgy vélik, hogy ha magát elítélik és kivégezik, akkor valahogy az ő kezükön szárad a vére. Ők beszélték rá az államügyészt, hogy tegye meg ezt az ajánlatot.

– Képmutató bolondok – mondta Johnny Wayne.

Legszívesebben képen vágtam volna. James és Rita Miller, a gyönyörű, ártatlan és immár halott feleségének a szülei a két legkedvesebb ember volt, akikkel valaha találkoztam. A tárgyalásra készülve kérdeztem ki őket. Az egyik kérdésem az volt, hogyan jöhetett össze Laura, ez a finom, fiatal hölgy Johnny Wayne-nel. James Miller elmondta, hogy Laura Jefferson Cityben, kilencvenöt kilométerre innen, a kis Carson-Newman főiskolán ismerte meg a fiút. Johnny Wayne Jefferson Cityben élt, a főiskola esti tagozatára járt, és befészkelte magát a Baptista Diákszövetségbe, ami a baptista vallású hallgatók közösségi helye volt. Itt vetette ki a hálóját Laurára, elhitette vele, hogy mélységesen erős a keresztény meggyőződése. Jamesnek és

Ritának voltak aggályai, de bíztak Laura ítélőképességében. Johnny Wayne intelligensnek tűnt, és úgy viselkedett, mintha szeretné Laurát. El sem tudták képzelni, hogy egy szörnyeteg rejtőzhet a figyelmes modor és a sima mosoly álcája mögött. De a házasság kötelékén már az esküvő után komoly repedések mutatkoztak, és ezek egyre mélyebbek lettek. Nem sokkal a harmadik évforduló után Johnny Wayne elhagyta Laurát egy másik nőért, és Észak-Karolinába költözött. Azon az estén, amikor Laurát meggyilkolták, egy bárban mulatott Charlotte-ban, a terhes barátnőjével.

Néztem Johnny Wayne-t, és elképzelttem, hogy az öklöm kiveri a fogait. Ez a kép valahogy lecsillapított.

– Akkor hogy legyen? – kérdeztem. – Szükségem van a válaszra. Két óra múlva a bíróságon kell lennünk.

– Még át kell gondolnom ezt.

– Nem, nem kell. Ez egy ajándék: fogadja el, vagy dobja el.

Az orrához emelte a kezét; utálatos szokása volt, hogy a hüvelyk- és mutatóujjával összeszorította az orrlukait, tartotta, majd elengedte. Szorít... tart... elenged.

Három szorít-tart-elenged után azt mondta:

– Csszze meg! Elfogadom. Dobjon a farkasok elé!

– Helyes döntés – mondtam. – Hosszú idő óta az első.

– Akkor itt végeztünk?

– Azt hiszem. Miért, siet?

– Vécére kell mennem. Attól a bolognaitól, amit ezen a szemét helyen adnak. – A hangja, ahogyan az arca is, érzelemmentes volt. Eszébe se jutott megkérdezni, hogyan hatott mindez a fiára. Hónapok óta nem is említette a fiát.

Felálltam, és megnyomtam a csengőgombot a falon, hogy hívjam az örököt. Johnny Wayne ülve maradt, én meg a falnak támaszkodva

bámultam a mennyezetet. Nem akartam visszaülni. A lehető legtávolabb akartam lenni tőle. Három-négy perc múlva hallottam a néhez csizmás lépteket: az örök közeledtek a folyosón az ajtóhoz.

– Hé, Dillard! – szólalt meg váratlanul Johnny Wayne.

– Igen?

– Mindenki azt hiszi, hogy ő egy angyal volt. Pedig egy hülye kurva volt. Csak annyit kellett volna tennie, hogy belemegy a válásba, az én feltételeim szerint, nem volt ez olyan bonyolult! Csak magának köszönheti!

– Egy szót se többet! – figyelmeztettem. A szétrepülő fogak fantáziaképe közel állt a megvalósuláshoz.

Kicsapódott az ajtó, benyomakodtak az örök, és összeszedték a fiút. Az egyikük, egy kopasz, vastag nyakú ifjonc, végigmért.

– Maga csak bűnözőket véd, igaz-e? – kérdezte.

– Igaz.

– Akkor, gondolom, örül a hírnek, hogy egy idős hölgy nemrég betelefonált az ügyeletre, mert a macskája a tó partján talált egy emberi bránert. Valószínűleg hamar előkerül a holttest is.

– Egy bránert? Úgy érti, egy péniszt?

– Magának pénisz, nekem bráner.

– Jó, és?

– Gondoltam, örül, ha megtudja. A hulla üzetlet jelent magának, igaz-e? Tisztára, mint a temetkezési vállalkozónak.

A társára kacsintott, és felnevettek. Még Johnny Wayne is mosolygott. Miután kimentek, még pár percig a falnak dőlve álltam; a nevetésük és Johnny Wayne otromba vallomása visszhangzott a fejemben. A láncai csörgése elenyészett, ahogy elvezették.

Lüktetett a fejem, és összeszorult a gyomrom, amikor kifelé tartottam ebből a beton- és acéllabirintusból. Belebetegedtem, hogy

az ilyen Johnny Wayne Neal-féléktől védjem meg a világot, és hogy ezért gúnyoljanak és kiröhögjenek az ilyen faszkalapok, mint ez a két ór. Emlékeztettem magam, hogy elhagyni készülök a jogi pályát, egy év múlva megszabadulok tőle. Nem lesznek többé Johnny Wayne-ek. Nem lesznek többé faszkalapok.

A kijárat felé menet próbáltam rávenni magam, hogy ne szívjam mellre. *Ne hagyd, hogy legyűrjön! Csak a munkádat végezted!* Kényszerítettem magam, hogy valami kellemesebbre gondoljak. A születésnapomra. Amit megünneplünk a feleségemmel, Caroline-nal és a srácokkal, akik a legfontosabbak és a legszebbek az életemben. A csokoládétortára. Mit kívánjak erre az évre?

Amikor a főbejáraton kiléptem az esőbe, eszembe jutott, és elmosolyodtam. Annak az esélye, hogy teljesül a kívánságom, egy a millióhoz, de kit érdekel? Miért ne?

Az idei születésnapos kívánságom nagyon egyszerű és önző lesz. Azt kívánom, hogy ebben az évben, még mielőtt elhagyom az ügyvédi pályát, legyen egy – csak egy! – ártatlan védencem.

Április 12.

8.45

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB A KOCSIMBAN ÜLTEM a Washington Megyei Bíróság parkolójában, Jonesborough belvárosában. Ez a képeslapra kívánczó kisváros, a legöregebb Tennesseeben, dombok ölelésében fészkel száznegyvenöt kilométerre Knoxville-tól északkeletre. Átnéztem az utca túloldalán álló Nemzeti Történetmesélő Központra, ami néhány éve épült, és némi országos elismerést szerzett a városnak. Minden októberben ezrek jönnek el a nagyszabású történetmondó fesztiválra. Elmosolyodtam ezen az ironikus helyzeten: egy mesemondó központ ilyen közel egy bírósághoz... Hatalmas sztorik hangozhatnak el mindkét helyen.

Az eső kopogott a szélvédőn, én meg elővettem a szájjal az üvegemet, és öblöttem. Szokásommá vált, hogy mindig nálam van az üveg, mert a szám kiszárad és keserű ízű lesz a nap folyamán, különösen, ha a bíró vagy az esküdtszék elé kell állnom. A szárazság kísérő tünetei az üresség érzete a gyomromban és a közeledő katasztrófa előérzete. Ez ugyan ideiglenesen elhagy, amikor a családommal vagyok, de soha nem távozik messzire. Éjszakánként visszatérő álmom, hogy

egy hevenyészett tutajon állok, kormánylapát nélkül, sodródom lefelé egy széles, dühöngő folyó közepén, és gyorsan közeledik a halálos vízesés. Nem tudok kijutni a folyó partjára, és nem tudok visszafordulni. Ilyenkor úgy ébredek, mintha tényleg lezuhantam volna a vízesésben.

Lezártam a palackot, és mélyet lélegeztem. Jelenésem lesz. Kikászálódtam a kocsiból, felballagtam a bíróság lépcsőjén, át az előcsarnokon a biztonsági kapuig.

A biztonsági őr John Allen „Sarzsi” Hurley volt, érdes modorú, de jó természetű öreg fickó, akivel minden alkalommal kedélyes sértéseket váltottunk. Sarzsi legendás volt a seriffhivatalban a bátorságáról és a macsóságáról. Kedvenc történetem az, amikor pusztá kézzel ártalmatlanná tett egy Dewey Davis nevű fegyveres rablót, miután az kirabolt egy boltot Jonesborough külvárosában. Az akkor még sokkal fiatalabb Sarzsi a „rablás folyamatban” jelzésre válaszolva éppen akkor jelent meg a Winn-Dixie bejárata előtt, amikor Dewey, kezében a puskával, kilépett rajta. A történet szerint Sarzsi kiugrott a járőr-kocsiból, és mit sem törődve a puskával, végigzavarta Dewey-t a parkolón, aztán egyetlen ökölcsapással kiütötte, és csak ez után vitte be a börtönbe.

Sarzsi most a hetvenes évei elején járhatott. Még mindig magas és karcsú volt, de az anyatermészet már kezdte meghajlítani, mint az állandó szél az öreg nyárfát. Hatalmas kezén májfoltok jelentek meg, és a felső ajka beesett, annyira rászáradt a felső fogsorára, hogy úgy nézett ki, mintha vicsorogna. Derékszíja csatja öt centire volt becsatlolva a köldöke felett, de nem hordott pisztolytáskát, így pisztolyt sem. Csupán egy gumibot és a paprikaspray volt a felszerelése.

– Hogy van, Sarzsi? – üdvözöltem, amikor átmentem a fémdektoros kapun.

– Vagyogatok – morogta. – Hallom, a védenca, Johnny Wayne bedobja a törülközőt. – A seriffhivatalban hatékonyabban terjedtek a pletykák, mint egy hímezőszakkörben. Sarzsi mindig tudta, mi történik, olykor már annak megtörténte előtt.

– A jó hír gyorsan terjed – mondtam.

– Nem tudom elhinni, hogy megússza a méreginjekciót.

– A fenébe is, Sarzsi, hiszen ártatlan! Csupán „a rendszer áldozata”!

– Ártatlan, egy szart! Akit maga képvisel, az soha nem ártatlan!

Amikor elmentem mellette a lift irányába, megragadta a karomat. Görcsös ujjai belemélyedtek a bicepszembe.

– Tudja, mit szeretnék látni? – kérdezte. – Azt, hogy ez a nyomorult kurafi itt, a bíróság előtt lóg egy darus kocsi platóján! Ezt szeretném én látni! Még jegyet is vennék rá!

Általánosan elterjedt érzés volt ez a városunkban. Laura Neal, Johnny Wayne felesége és áldozata csak egy bűnt követett el: azt, hogy rossz férjet választott. Általános iskolai tanítónő volt, a hírneve makulátlan, a szülei tisztességes és dolgos emberek, a bátyja egyetemi tanár. Az emberek azt szerették volna látni, hogy Johnny Wayne-t nyárson, nyílt tűzön sütik meg, és legtöbbször azt sem bánta volna, hogy ha a védője is a lángok közé lép.

Elhúzódtam Sarzsitól, és az oldallépcsőn felmentem az emeletre. A folyosón, a tárgyalóterem előtt legalább egy tucat ember kerिंगett, halkán beszélgettek. A közlekedő szűk volt és gyengén megvilágított. Soha nem vettem észre itt semmilyen színt. Mindig minden fekete-fehér volt, mintha a *Tizenkét dühös ember*¹ díszletében járnék.

¹ Az 1957-es amerikai film (rendezte: Sidney Lumet, írta: Reginald Rose) középpontjában egy esküdtt áll, akinek (a többi esküdttől eltérően) kételyei vannak a vádlott bűnösségét illetően, és megkísérli meggyőzni az esküdttársait.

Beléptem Ivan Glass bíró tárgyalótermébe, és körülnéztem. Sehol a bíró. Sehol egy törvényszolga. Sehol egy írnok.

– Hol van öszentsége? – kérdeztem Lisa Mayest, a helyettes államügyészt, akit Johnny Wayne vádlójává neveztek ki. A vád asztalánál ült, és a körmeit szemlélte.

– A belső termeiben. És nincs jókedvében.

Glass hírhedt alkoholista és nőcsábász volt immár három évtizede. Kétszer vált el – elsősorban a fiatal hölgyek iránti vonzalma miatt –, de az Első Bírósági Körzet derék tagjai láthatólag nem nehezményezték ezt. Nyolcévénként újraválasztották. Glass apja és a nagypapja is bíró volt. Glass úgy vélte, neki születési előjogon jár a bírói pulpitus.

Az ügyvédek között Rettenetes Iván volt a neve, mivel a legcsekélyebb együttérzést sem tanúsította a bűnügyek vádlottjai iránt, és mert a védelmet ellátó ügyvédekkel ugyanúgy kezelte, mint az ügyfeleiket.

Én azóta hadilábon álltam vele, amióta elhagytam a jogi egyetememet. Az első napon, amit az ő bíróságán töltöttem, lecsukatott egy idős férfit, aki nem tudta megfizetni a perköltséget. Tudtam, hogy amit a bíró tesz, törvénytelen – az adósok börtönét már régen megszüntették –, de ő láthatóan azt tette, amit akart, tekintet nélkül a törvényre.

Utánanéztam a dolognak, és kiderült, hogy Glass már évek óta ezt csinálja. Levelet írtam neki, amiben kértem, hogy hagyja ezt abba. Ő visszaírt, hogy a fiatal ügyvédek inkább törődjenek a maguk dolgával. Erre bepereltem a megyét, amiért engedi, hogy egy alkalmazottja, egy bíró alkotmányos jogsértéseket kövessen el alkalmazotti minőségében. A végén a megyének közel egymillió dollárt kellett kifizetnie azoknak, akiket Glass törvénytelenül csukatott le, és Glass rendkívül kínosan érezte magát az eljárás során. Meggyűlölt érte, és

a bosszúja kiélésének egyik módja az volt, hogy olyan ügyeket osztott rám, mint Johnny Wayne Neal védelme.

A tárgyalóterem feszült és komor volt. A médiakeselyűk már megszállták az esküdtek (most üres) padjait. James és Rita Miller, Johnny Wayne apósa és anyósa az első sorban ült. Rita sírt. James elfordította a fejét, amikor a szemébe akartam nézni.

Odamentem a védelem asztalához, hogy ott várjam meg a bírót, aki félórás késéssel ki is totyogott a fekete talárjában. A haja hófehér volt, félhosszú és torzonborz. Sötét üvegű olvasószemüveget vett fel, hogy ne lehessen látni a szemét. Az írnoka feltámogatta a lépcsőn a székéig. Aztán az írnok bejelentette az ügyet, és a törvényszolgák a tőlem jobbra eső ajtón át bevezették Johnny Wayne-t, és odakísérték a helyére, három méterre a bírói emelvény előtt.

Én a dobogón álltam az ügyfelem mellett, amíg a bíró lebonyolította a hosszadalmas kérdés-felelet eljárást, tisztázandó, hogy Johnny Wayne valóban bűnösnek vallja magát, megértette, hogy ez mivel jár, és hogy nem áll alkohol vagy drogok hatása alatt. Ezután Lisa Mayes, a vád képviselője állt fel, és felolvasta a bemutatott bizonyítékok litániáját, amelyek miatt Johnny Wayne a bíróság elé állt. Hallottam, hogy Rita Miller megállíthatatlanul zokog a hátam mögött, amikor újra és utoljára végig kellett hallgatnia a részleteket leánya brutális meggyilkolásáról, ami közben az unokája az ágy alá rejtőzött. Szégyelltem, hogy annak a védője vagyok, aki ezt a szenvedést okozta neki.

Amikor Lisa befejezte, Glass bíró megmerevedett.

– Johnny Wayne Neal! – mondta az italtól és a dohánytól kásás hangon. – Minek vallja magát az előre megfontolt gyilkosság vádjában?

– Bűnösnek – válaszolta ő alig hallhatóan. Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Miután beismerte a bűnösségét, a bíróság bűnösnek találja és életfogytig tartó börtönbüntetésre ítéli, a feltételes szabaddalra helyezés lehetősége nélkül.

Glass lecsúsztatta a szemüvegét az orra hegyéig, és előrehajolt. A tekintete szinte átfúrta Johnny Wayne-t.

– Csak a miheztartás végett – mondta a bíró. – Hadd mondjak még valamit, mielőtt bezárják a fegyházba nyomorult létezésének hátralévő részére. Bírói pályafutásom során kétségtávol magam a legundorítóbb, a leghitványabb és a legszánalmasabb emberféleség, aki belépett a tárgyalótermembe. Nincs magában egy fikarcnyi megbánás sem, és tudja meg, hogy a legnagyobb öröömre szolgált volna halálra ítélnem, ha lett volna annyi kurázsiz magában, hogy az esküdtszék elé álljon. Remélem, hogy a pokolban fog elrohadni.

Johnny Wayne lassan felemelte a fejét, és a bíró szemébe nézett.

– Baszódjon meg – mondta csendesesen.

Glass szemei elkerekedtek.

– Mit mondott?

– Azt mondtam, hogy baszódjon meg, és az államügyész is, meg a Tennessee állami nyomozóiroda is, meg ez a nevetséges ügyvédutánc is, akit rám erőltettek, és mindenki, akinek köze volt a hamis vádhoz!

A hangja egyre erősebb lett, az utolsó szavait már a falak is visszahangozták.

Döbönt csend támadt. De, meglepetésemre, a bíró mosolygott. Felém fordult.

– Mr. Dillard, az ügyfele nemcsak gyáva, hanem ostoba és gyáva.

– Csesze meg! – üvöltötte Johnny Wayne.

– Törvényszolgák! – bömbölt Glass bíró. Ültéből félig felemelkedett, akár a zsoké a versenylo nyergében, és a kalapácsával Johnny Wayne-re mutatott.

– Vigyék ki innen, és hallgattassák el!

Egy másodperc alatt rajta voltak. Ketten leteperték a földre, két másik már itt szállt be a harcba. Félreálltam, hogy ne legyek útban, a fényképezőgépek kattogtak, és az emberek huhogtak. Johnny Wayne trágárságokat üvöltözött, miközben a teremőrök ütötték és rugdosták. Amikor már eléggé leküzdötték az ellenállását, a lábánál fogva kivonszolták az ajtón. Visszaültem a védelem asztalához, fontolgatva, hogy vajon sértésnek vegyem-e, hogy Johnny Wayne nevetséges ügyvédutánezatnak nevezett. Mert lehet, hogy nevetséges emberutánezat vagyok, de ügyvédnek nagyon is jó.

Néhány perccig mindenki csak ült bambán, míg végül a teremőrök, most már szoros kötelékben, visszavonszolták Johnny Wayne-t a terembe. Valamit a szájába tömtek, és ragasztószalaggal letapasztották. Elképzelttem, hogy milyen érzés lesz, amikor majd letépik a csinosan nyírt szakálláról. Felállították az emelvényre, szemben a bíróval.

– Mr. Neal! – kezdte Glass bíró. – Az ön iménti kitörése majdnem meggyőzött arról, hogy hatálytalanítsam a beismerését, és mégis bíróság elé állíttassam. De azt gondolom, hogy a magafajta ember számára ez a büntetés sokkal megfelelőbb. A börtönben fog meghalni, de a halála előtt még sok minden vár magára. Egy olyan csinos fiatalember, mint maga, ezzel a csinos csücsöri szájjal kétségtelenül hatalmas népszerűségnek örvend majd a fegyintézet bentlakói körében. Biztos vagyok benne, hogy a szodomiták kedvence lesz. Az ítélet jogerős. Életfogytiglan. Vigyék ki innen.

Az utolsó képem Johnny Wayne-ről az, hogy végigvonszoltatja magát a termen, a könnyei patakokban folynak az arcán, rá a száját lezáró ezüstszínű ragtapaszra. De az még ennél is kellemetlenebb lehetett számára, hogy az örökkel folytatott küzdelemben rettenetesen összegyűrődött a kezelábasza.

Hogy elkerüljem az újságírókat, egy mellékajtón surrantam ki, és egyenesen a biztonsági kapuhoz mentem. Sarzsi éppen egy nő táskáját nézte át. Amikor elhaladtam mellette, visszaadta a táskát, és felém fordult.

– Hé, Dillard, hallott a gyilkosságról?

– Milyen gyilkosságról?

– A Budget Inn egyik szobájában agyonszúrtak egy pasast. Valaki levágta a pöcsét. Azt egy macska találta meg ma reggel a tónál.

– Nem én voltam, Sarzsi – mondtam, és továbbmentem, de még hallottam a nevetését.

– Lehet, hogy majd magának kell védenie a gyilkost! – szólt utánam. – Igen, mert a gyilkos pont olyan, mint az öreg Johnny Wayne: ártatlan! „A rendszer áldozata!”

Április 12. 10.00

PHILLIP LANDERS KÜLÖNLEGES ÜGYNÖK TELEFONJA valamivel tíz óra előtt szólalt meg a Chevrolet Sonicjában, éppen akkor, amikor beleharapott a reggeli burritójába. Bill Wright különleges ügynök, a tennesseei irodavezető hívta Johnson Cityből. Bill Landers főnöke volt. Nem mintha ennek a seggnyalónak kellett volna a főnökének lennie. A főnöknek Landersnek kellett volna lennie. Álláspontja szerint messze ő volt a legokosabb, a legnagyobb teherbírású és a legjóképűbb ügynök a Tennessee Nyomozó Irodában, a TNYSI-nél. De tudta, hogy eljön még az ő ideje. Wright hamarosan nyugdíjba megy.

– Egy holttest van a Budget Innben – mondta Wright, miközben Landers a reggelijét majszolva a görkorcsofolyás tinédzser pincérlányt nézte. – Férfi. Leszúrták. Már hívtam a helyszínelőket. Úton vannak.

Johnson City rendőrségén nem voltak törvényszéki szakértők, ezért a gyilkosságokat általában átpasszolták a tennesseei irodának.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Landers kényelmesen végzett a burritójával. Minek kapkodni? A pasas már úgylis meghalt.

Amikor a telefonhívás után fél órával Landers behajtott a Budget Inn parkolójába, már hat rendőrautó állt ott. Valamennyin villogott a megkülönböztető jelzés, mintha a zsaruk, akik ezeken jöttek, *csinálnának* valamit. Landers csak bámulni tudta ezeket a rendőrjárőröket. Órákig ácsorogtak egy bűntény helyszínén, a fejüket vakarták, pletykálgodtak abban a reményben, hogy hozzájuthatnak néhány információmorzsához. Egy kis szerencséjével olykor vethettek egy pillantást a holttestre is, aztán hazatérve elmesélhették a véres részleteket a feleségüknek vagy a barátnőjüknek.

Landers felnyitotta a kocsija csomagtartóját, kivett néhány pár gumikesztyűt, és felment az emeletre, a 201-es szobába. Bár odakint borús volt az ég, és szemerkélt az eső, kellett egy kis idő, hogy a szeme hozzászokjon a szoba félhomályához. Ahogy belépett az ajtón, már érezte a vér szagát. Balra pillantott. Jimmy Brown, a felnyírt hajú, nagydarab, tompaagyú szájhős, aki húsz év alatt küzdötte fel magát járőrből nyomozóvá Johnson City rendőrségén, az ágy fölé hajolt. Alatta feküdt a holttest, ami leginkább egy hím bálnának látszott. Egy nagyon sápadt bálnának. A hátán feküdt, teljesen meztelenül. A lábai kisterpeszben, a karjai kiterjesztve. Mint egy kiterített sas. Sötét, alvadt vér borította.

– Ennyit a halál méltóságáról, mi? – szólalt meg Landers.

Brown pléhpfóval nézett rá. Még csak el sem mosolyodott. Miért nem mosolyog? Hiszen ez tréfás volt. Landers a kicsinyes féltékenységének tudta be.

– Hol vannak a helyszínelők? – kérdezte Brown.

– Jönnek már. Egy órán belül itt lesznek.